

přípustnou, jak dovozoval zástupce žal. úřadu, dovolává se tohoto ustanovení.

Zbývalo tedy jediné posouditi, má-li nař. rozhodnutí oporu v dohodě z 29. října 1924, ve spisech adm. založené. V odst. IV. dohody té bylo dojednáno, že zaopatření dosavadních trvalých zaměstnanců na přejímaných nemovitostech provede stpů v poměru k přejímané půdě. Nějaký závazek vlastníka, dle něhož by byl povinen některého zaměstnance, jež žal. úřad převzítí nemíní, nadále ve svém zabraném majetku zaměstnávat, dohoda ta neobsahuje. Není-li závazku takového, pak ovšem netřeba ani zkoumati, zda závazek ten, kdyby v dohodě obsažen byl, byl povahou svou soukromoprávní či veřejnoprávní a zda by nss, hledě k §§ 2 a 3 a) zák. o ss, byl povolán, aby nař. rozhodnutí s tohoto hlediska přezkoumal. (Srovnej nál. Boh. 5005/25 adm.).

Nař. rozhodnutí postrádá tedy jakéhokoli právního podkladu, odporuje proto zákonu a bylo je dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 6824.

Rodinné právo (Slovensko): * Jest nezákonným, odešlo-li min. sprav. schváliti adopční smlouvu (na území Slov.) toliko z důvodu, že adoptant (v době rozhodování již zemřelý) nebyl vyslechnut protokolárně podle odst. VII. nař. býv. uh. min. spr. z 22. ledna 1884 č. 3546 (Rendeleték Tára 1884, I. sv. č. 13).

(Nález ze dne 22. října 1927 č. 21.600).

Věc: Anna P. ve V. (adv. Dr. Ludv. Fořt z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti stran osvojení dětí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 21. března předložila st-lka sirotské sedrii v Nitře ke schválení tři stejnopisy adopční smlouvy, uzavřené téhož dne ve V. mezi ní jako mateřskou poručnicí nezl. dětí Emilie P., nar. 28. srpna 1911 a Juraje B., nar. 23. dubna 1914, a mezi Jurajem B., kteroužto smlouvou Juraj B. adoptuje obě jmenované dívky a uděluje jim všechna práva, která adoptovaným dítkám přináležejí.

Následkem změny v organizaci sirotčích úřadů na Slov. postoupena žádost ta sirotskému úřadu I. stolice v S., jenž vyžádal si domovské listy zúčastněných osob, usnesením z 8. července 1923 předloženou mu adopční smlouvu jménem a v zájmu nezletilých schválil. Spisy předloženy pak žal. min-u, jež nař. rozhodnutím nevyhovělo žádosti o potvrzení adopce jmenovaných dětí, ježto osvojitel zemřel před vrchnoporučenským schválením adopční smlouvy a nebylo jinak zjištěno, zejména nikoli jeho protokolárním slyšením, že vážně zamýšlel osvojení.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Žal. min. odešlo potvrditi provedenou adopci jediné z důvodu shora uvedeného. V nař. rozhodnutí není uvedeno, o jaký předpis opírá žal. úřad svůj názor; teprve v odv. spise vysvětluje žal. min., že založilo své rozhodnutí na ustanovení min. nař. č. 3546/1884 J. M. Jest sice pravda, že v nařízení tomto ukládá se úřadu, aby strany o zamýšlené adopci vyslechl, leč zachování tohoto procesního předpisu, na jehož

zachování není stanovena žádná sankce, jest povahou svou pouhou direktivou pro úřad, jak si má při schvalování adopčních smluv počínati, aniž by tím však bylo řečeno, že by snad úřad cíle, k jehož dosažení tento výsledek jest nařízen, nesměl dosíci také vhodným způsobem jiným.

Pokud žal. úřad ve svém odv. spise dovolává se toho, že na území dříve uherském platí podpůrně právo zvykové, vytvářené praxí min. sprav., stačí k tomu uvést, že o právním obyčeji — pokud ho jako pramene práva pro obor práva proces. vůbec lze použiti — bylo by možno mluvit teprve pak, kdyby bylo lze dokázat, že stejná praxe, jak se ji nyní snaží žal. min. zavést, byla již delší dobu zachovávána a uznávána za právně závaznou. To však žal. úřad sám netvrdí, doznává naopak, že praxe uh. min. sprav. byla nejednotná.

V daném případě tedy nesměl se žal. úřad omeziti na konstatování, že osvojitele nelze již protokolárně vyslechnouti, nýbrž bylo jeho povinností, aby jiným vhodným způsobem vyšetřil, zda osvojitel měl vážný úmysl nezl. dítky st-lčiny adoptovati. Úřad mohl tak učiniti zejména výsledkem st-lky o této otázce, jakož i výsledkem obou svědků, kteří adopční smlouvu spolu podepsali, a vzíti při tom v úvahu veškeré ostatní momenty pro zodpovězení této otázky rozhodné, zejména dlouhé spolužití s dítkami těmi i s jejich matkou a pod. Ježto však žal. úřad, vycházející z mylného právního názoru, že k odepření potvrzení stačí mu nemožnost osvojitele protokolárně vyslechnouti, dalšího šetření ve směru shora vytčeném nekonal, bylo rozhodnutí jeho zrušiti jako nezákonné.

Č. 6825.

Mimořádná opatření. — Administrativní řízení (Slovensko): Je ministr s plnou mocí pro správu Slov. příslušný rozhodovati o žádostech za náhradu škody podle zák. č. 187/1920?

(Nález ze dne 22. října 1927 č. 21.785).

V ě c: Michal Sp. v H. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o příspěvek na škodu způsobenou výtržnostmi.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním ze 14. května 1920 žádal st-l, aby mu na základě zák. z 18. března 1920 č. 187 Sb. byla nahrazena škoda 14.023 Kč, kterou prý utrpěl 3. listopadu 1918 vyrabováním obchodu v S. Současně uvedl, že nemohl svoji žádost podati v zákonné lhůtě, poněvadž se zdržoval v J. na Moravě a nezvěděl proto včas, že žádost má podati během 4 neděl od vyhlášení zákona. Žádosti připojil seznam věcí, jež prý se mu při rabování ztratily.

Mín. pro Slov. tuto žádost nař. rozhodnutím na základě zmocnění min. vnitra z 1. července 1920 zamítl, poněvadž není splněna podmínka § 5 zák. č. 187/1920, podle které příspěvek se může povolit jen tehdy, je-li žadatel v důsledku způsobené škody ve skutečné nouzi, kterážto okolnost v daném případě nebyla dokázána.